

Norr om Sherwood låg en fri gård i en södervänd slänt. Kullarna rullade som ofantliga vågor genom landskapet, men vid Locksley stillnade det gröna havet och nedanför gården bredde ekskogen ut sig.

Över gårdsplanen flöt en bäck, så bred att blott viga ynglingar förmådde hoppa över den om vårarna, så liten och obetydlig en het sommardag att en femårsflicka kunde trippa torrskodd över den.

Längre ner flöt bäcken samman med den breda och fiskrika Sheer, vilken makligt ringlade genom Sherwoodskogen.

De som levde på Locksley var ättlingar till vikingar som en gång för länge sedan stigit iland vid Grimsby. Gården ansågs vara en av de vackraste i trakten och jorden var fet och gav odlaren god lön för möda. Boningshuset var byggt i sten och hade ett bra tak, uthusen var många och man höll vackra hästar, breda oxar, feta svin och många kor. Där fanns också en jättelik hund, ett otal katter, höns, duvor och kaniner.

Gårdsherren var Tom Locksley och hans hustru hette Windana. Deras yngsta var en flicka som fått namnet Gro efter en anmoder i danernas land. Gro växte till att bli en ranglig flicka med ljust lockigt hår, snar till ett brett leende och med ett hetsigt sinne som hon ansågs ha efter sin mor. Som liten hade hon hittat en korpunge. Korpen åt ur hennes hand och satt på hennes axel. Fågelns namn var Svartvinge.

I sitt fjortonde år gick Gro en höstdag till hasselnåret för att plocka nötter. Då hon inte var tillbaka i solnedgången gick hennes bror Will att söka henne. Vid snåret fann han en spånkorg. Runt korgen såg han spår efter hovar. På en av hasselgrenarna hängde en tåt av det blåa garn som Gro färgat med Vejde.

Nu gick allt gårdsfolket ut att leta. Man fann inte flickan, men man mötte gumman Kate som sa sig ha sett tre stridsklädda ryttare och den ene hade haft ett bylte framför sig i sadeln. Man hämtade hästar och sökte följa spåren av hovar, men det kom ett hårt regn som gjorde spårandet omöjligt. Till kvällen blev regnet hårdare.

Tom Locksley red under natten med två män för att få hjälp av Duncan, Toms bror, som var sheriff av Nottingham. Det regnade och blåste hårt och när ryttarna kom fram till borgen var de blöta och så frusna att tänderna skallrade och de kunde knappt tala för skakningar och köldskälvningar.

Då det var oroliga tider hölls vindbryggan uppfälld om natten och en vakt huttrade på murkrönet i skydd av ett läckande spåntak. Bredvid honom brann några ynka tjärstickor i en korg av järntenar. Till sällskap hade vaktmannen två hundar, vilka gav skall då ryttarna kom ut ur skogen.

Natten var svart och molntyngd.

- Vem där? ropade vaktmannen.
- Tom Locksley, bror till sheriffen.
- Och vem mer?

- Två män från min gård. Fäll bryggan!
 - Jag ska tala med min förman! ropade vaktsoldaten.
Hela tiden under det ropade samtalet skällde hundarna. Vinden tjöt och regnskurar piskade ryttarna.
 - Fäll ner bryggan din lurver! ropade Tom Locksley, men vaktmannen verkade ha lämnat sin post.
Efter en stund var han dock tillbaka på murkrönet.
 - Min förman säger att ni får komma tillbaka i gryningen. Vi fäller inte bryggan i mörker.
 - Fäll bryggan din spjuver eller ska jag se till att du blir ordentligt tuktrad så snart min bror är vaken! ropade Locksley.
 - Bäste herre! ropades det från muren, det finns ett värdshus på andra sidan dammen. Månen och Gåsen heter stället. Där kan ni ta in över natten. Så fort det är så pass ljust att jag kan se vilka ni är ska jag fälla bryggan. Då kommer ni att få träffa sheriffens hundar och några av de bästa bågskyttarna i England, och kanske får ni också möta sheriffen av Nottingham, Derbyshire och de kungliga skogarna. Och nu ska ni ge er iväg eller skjuter jag ett pilskott mot den plats där ni kanske befinner er. Vem som då får en pil genom halsen kan man inte veta på förhand.
- Ryttarna såg hur skuggfiguren däruppe på murkrönet rörde sig. Det tycktes inte otroligt att han spände en båge, varför Locksley vände hästen och med sina två män begav han sig till Månen och Gåsen.

2

När de kom fram till Månen och Gåsen var allt mörkt därinne. Ur skorstenen kom inga gnistor och det kändes ingen rökdof. Locksley red fram till värdshusdörren, lyfte stöveln ur stigbygeln och gav dörren en spark. Genast hördes hundskall och inifrån huset ropade någon som möjligen var värdshusvärden.

- Huset är stängt för i natt herre!
- Öppna din slusk, Tom Locksley söker nattkvarter med två av sina män och jag tänker inte be dig en gång till!
- Huset är stängt herre! ropades inifrån värdshuset. Men vi har flera folkilskna hundar härinne och om det är dem du vill träffa kan jag öppna.
- Öppna herr värdshusvärd! ropade den stelfrusne Locksley. Jag har silver och betalar dubbelt om du värmer öl och ger sovplats åt tre frusna karlar som alla slagits för kung Rickard.

Då öppnade värdshusvärden. Fyra hundar, stora som kalvar, slank ut och började ett ivrigt morrande och skällande. Värdshusvärden höll fram ett bloss av tjärstickor. Bakom honom skymtade en grov karl med en yxa i handen.

- Ta bort hundarna! befalldes Locksley. Och värme öl innan jag tröttnar på dig, värdshusvärd!

Och så blev de stelfrusna männen insläppta och en pojke tog hand om hästarna. Locksley och hans två män gick genast till eldstaden, en flicka slängde spånor på glöden utan att möta karlarnas blickar och snart flammade elden och stod som en röd kvast upp i rökgången. Vårdshusvärdens hustru kom med öl, bröd och fläsk och Tom Locksley och hans män lade av sig blöta mantlar och våta skinntröjor och vårdshusvärden kom med lammskinn åt dem att svepa in sig i.

Männen åt glupskt och värmdes sig med klunkar av ölet och efter en stund lutade de sig bakåt alla tre, sträckte stövelsulorna mot elden och rapade.

Det ångade om stövlarna och karlarna såg på varandra och ordlöst utmanade de varandra i kampen om vem som längst kunde hålla stövlarna så nära elden att fötterna tycktes koka.

Den som först grinade illa och tog bort fötterna var en gänglig man från högländerna. Han gick under namnet Scott, hade svart, krulligt hår, stort vildvuxet skägg och mörka ögon som ständigt tycktes vänta elände. Från vänstra hårfästet och tvärs över pannan ner mot högra ögonbrynet hade han ett rött ärr.

Hans kamrat var också långvuxen och hade ett leende som kunde få flickor att fnittra av förlägenhet och mödrar att slå efter döttrar med vedträn och stekspadar. Det var den allmänna meningen att flera flickor i trakten kommit i olycka till följd av Ragan på Locksley och hans kvinnotycke.

- Vårdshusvärd! ropade Locksley och värden kom springande med fyllda ölkrus. Har du sett tre ryttare som inte är från trakten?

Vårdshusvärden ställde krusen på golvet framför eldstaden.

- Tre ryttare som inte är från trakten har jag inte sett, men väl tre ryttare som kommer hit då och då för att dricka öl och prata strunt med andra struntpratare.

- Vad är det för folk du talar om? undrade Locksley.

- Jag talar om sheriffens bästa man, Cardian och hans två underhuggare Greg och Sullivan. De var här senast i afton.

- Hur känner man igen de herrarna? undrade Locksley.

- De bär sheriffens märke, är bredbröstade och högröstade och han som heter Cardian har ett rivsår över nosen som är alldeles färskt, för han red i går in i en rosenbuske med stora taggar, så honom känner du lätt igen. Men vad kan du ha för ärende till den herren?

- Jag kanske vet var den rosen vuxit som rev honom, mumlade Locksley och mulnade.

Därefter suckade han och frågade var de kunde sova och strax därpå sträckte de ut sig alla tre på lammskinnen framför brasan.

Dagen därpå var alldeles klar och i gryningen var det bittert kallt och frost i gräset. Tom Locksley och hans män satt tidigt i sadeln och kom fram till sheriffens borg just när en blek sol blev synlig över ekkronorna i Sherwood. På den del av borgmuren som var vänd mot solen täcktes muren av handledstjocka, vintergröna rankor.

Borgen låg på en holme i floden Trent. Den hade höga murar, en mursadel över portgallret och fram till vindbryggan ledde en träbro så bred att två ryttare kunde rida i bredd över den. Vattnet under bron var fullt av näckrosblad. På andra sidan floden kunde man se staden breda ut sig och från ett kyrktorn hördes klockklang.

Vindbryggan var ännu inte nere och Tom ropade till vaktmannen.

- Jag är Tom Locksley och har kommit för att träffa min bror sheriffen!

Vaktmannen svarade inte.

- Sänk bryggan, din spjuver! ropade Tom.

Vaktmannen försvann från bröstvärnnet och hördes ropa inåt gården. Så kom han tillbaka, lutade sig över bröstvärnnet och kliade sig i nacken. Bredvid honom blev ett hundhuvud synligt. Hunden hade lagt tassarna på bröstvärnnet och såg ner på de tre ryttarna utan att skälla.

Det började gnissla i spelet och kättingarna som höll vindbron uppe sträcktes och spändes och långsamt sänktes vindbryggan och lades på plats. Så hissades det järnskodda portgallret upp och ryttarna red in på borggården där det fanns bökande svin och många höns. Utanför stallet ryktade två män några hästar. Vid brunnen hämtade kvinnor vatten. Ur husen intill muren steg rökar.

Vid den låga porten till tornet stod en brynjekladd man med svärd vid sidan och stödde sig på en långbåge. Över hans vänstra axel stack det upp en bunt fjäderklädda pilar ur ett koger. Tom och hans män satt av och en pojke ledde bort hästarna. De gick fram mot torntrappan och såg upp mot den brynjeklädde.

Tom ropade an vakten.

- Jag är Tom Locksley!

- Dig känner jag, nickade bågskytten, men min herre sheriffen är inte uppstigen. Ni får vänta.

Ragan slog sig ner på trappan.

- Men inte på den trappa som jag vaktar. Vänta vid stallet.

Och vaktsoldaten pekade åt stallet till.

Tom, Ragan och Scott gick bort mot stallet. Då de passerade brunnen bad Scott en av vattenhämterskorna om en drank vatten. Ragan log åt den unga kvinnan och hon log tillbaka, strök håret ur pannan och räckte Ragan en skopa.

- Du har gott vatten i din brunn, log Ragan och strök sig långsamt över läpparna med handens avigsida.

Kvinnan rodnade, vände honom ryggen och gick mot tornet med två ämbar.

- Och djup verkar den också vara ! ropade Ragan efter henne. Så skrattade han.

Då ropades uppifrån en glugg i tornet:

- Ser jag inte min bror därnere!
- Det är jag! ropade Locksley.

Och så blev de insläppta.

I tornet var det kallt också varma sommardagar. Nu när hösten var kommen kändes kylan och fukten trots att en stockeld flammade i salen.

Där satt Tom Locksleys yngre bror Duncan och åt frukost. Han reste sig med ett kycklinglår mellan tummen och pekfingret.

- Min bror! skrattade han. Käre Tom, vilken glädje att se dig!
- Duncan! dyre bror.

Duncan slängde kycklinglåret i spisen och bröderna omfamnade varandra. De var lika långa, båda hade ljust hår som föll över axlarna och båda hade blå ögon; men medan Duncan hade ett syrligt leende spelande kring läpparna såg Tom allvarlig och trött ut.

- Vad kan jag göra för min bror? ville Duncan veta.
- Din brorsdotter är bortförd av främmande ryttare.

Duncan gapade.

- Bortförd av rövare, här hos oss?
- Hon gick till hasselnåret i går och kom inte tillbaka. Vi fann spår av hovar och en gumma påstod sig ha sett några män rida bort, den ene med ett bylte framför sig i sadeln.

Duncan rynkade pannan.

- Hur såg nidingarna ut?
- Gumman har klen syn och kunde inte säga mycket, men hon trodde de var soldater.

Duncan slog den knutna högernäven i sin öppna vänsterhand.

- Jag ska inte vila förrän vi har dem fast. Jag sänder mina män i alla väderstreck och rider själv ut. Vad säger Windana?
- Hon är förkrossad.

Duncan skakade på huvudet. Han hade mörka påsar under ögonen och när han öppnade munnen syntes att han förlorat en framtand i överkäken.

- Ingen möda ska sparas, jag kommer att finna brottslingarna och min svägerska ska få sin dotter tillbaka.
- Tack min bror, när kan du sända ut dina män och när rider du själv?

Duncan kliade sig i nacken, ty borgen var full av löss.

- Jag har några ärenden som inte kan läggas åt sidan. Men så snart jag gjort vad jag måste göra för min konung rider jag ut med det folk som kan undvaras här i borgen. Behöver du någonting? Mat, torra kläder, nya hästar?

Och Duncan släppte sin bror med blicken och granskade Scott och Ragan. Dessa bugade.

- Vilka är dina män? frågade Duncan.

- Vi har tjänat kung Richard ihop och där ser du Scott, min bästa vän i flera svåra strider och där ser du Ragan, en man som med båge en gång sköt längre och bättre än någon annan bland kung Rickards bågskyttar.

Sheriffen, Scott och Ragan bugade nästan omärkligt alla tre.

- Och dina söner?
- Will och Robin håller mycket av sin syster, men är ännu inte vuxna nog att jaga efter stigmän.

Duncan ropade på en pojke, som strax kom springande. Sheriffen gav order om mat åt gästerna och mer ved på elden. När pojken försvann harklade sig Tom.

- Jag har hört att du i din tjänst har tre män som är skickliga i allt som rör krigiska ting.

- Jag har många skickliga män i min tjänst, svarade Duncan, är det någon särskild du syftar på?

- Det är tre som jag gärna skulle vilja träffa, sa Tom.

- Och vilka kan det vara?

- Cardian, Greg och Sullivan.

Duncan rynkade pannan.

- Cardian red ut i går med sina män. Hans tanke var att övernatta på Månen och Gåsen för att kunna snappa upp något rykte. Konungens hjortar minskar i antal. Tjuvar och skälmar stryker runt i Sherwoodskogen.

Så knep Duncan med ögonen och kisade.

- Den som ger sig på jakt efter konungens hjortar drar sig säkert inte för att leka lekar med din dotter. Finner vi tjuvarna har vi nog fått fast dem som bringat ofärd över ditt hus.

- Så Cardian, Greg och Sullivan finns inte i borgen? frågade Tom.

- Tråkigt nog är de inte här. Men när de kommer tillbaka är det inte otroligt att de för med sig den skurk som inte bara dödat konungens hjortar utan också skändat din dotter.

Och så pekade Duncan mot bordet framför eldstaden.

- Slå er nu ner mina herrar så kommer snart den föda som ni så väl behöver. Själv äter jag varje morgon en kyckling och ett russinbröd, det är vad en karl kan behöva och strax kommer er måltid och då ber jag er att låta er väl smaka.

Därefter lämnade Duncan rummet.

När måltiden bars fram visade det sig att den bestod av ett bröd, några korvbitar och en kanna vatten. Pojken som ställde maten på bordet flinade försmädligt och gick snabbt därifrån.

Tom reste sig. Han var blek om kinderna, vände sig mot dörren och ropade på sin bror. Först efter en stund kom pojken tillbaka. Han bugade i dörröppningen och flinet satt kvar på hans läppar.

- Sheriffen låter hälsa att han är upptagen och han hoppas måltiden smakar.

Surmulen lämnade Tom rummet följd av Scott och Ragan. Maten hade de inte rört.

Då de kom ut på gården begärde de fram hästarna, men ingen ville hjälpa dem, varför de själva var tvungna att hämta riddjuren i stallet.

De steg till häst och red ut genom porten.

När de kom till kanten av Sherwoodskogen mötte de tre ryttare. De mötande var klädda i ringbrynjor, bar svärd vid bältet och sheriffs märke över hjärtat. De var grovvuxna män och han som red i mitten hade ett ännu rött rivsår över ansiktet, som hade han blivit klöst av fyra naglar.

Tom höll in hästen i de främmandes väg.

- Jag gissar att du är Cardian! ropade Tom i det han granskade de mötande.

Ryttaren med rivmärket log. Scott lossade den yxa som han hade i en rem vid sadeln.

- Så är jag känd.

- Jag ser att du är en kristen man, sa Tom i det han pekade på ett silverkors, inte större än en tumnagel, som Cardian bar i en tråd runt halsen.

- Jag är en god kristen, påstod Cardian.

- Och du vill inte förstora vidden av din kristna nit! ropade Tom, ty ditt kors är oansenligt, men ändå synligt för den som har ögon att se med.

Cardian mulnade.

- Och vem är du, bonde, som ställer dig i vägen för sheriffs män?

- Jag är Tom Locksley och det är jag som trädde ditt kors på tråden som det hänger i och nu tänker jag ta tillbaka vad som är mitt.

Och med de orden sträckte Tom hastigt ut handen, ryckte tag i tråden med korset och slet av den. Samtidigt hade han med den andra handen dragit den dolk han bar i bältet och med dolken måttade han ett hugg mot Cardians hals.

Men Cardian vek undan i det han drog sitt svärd och med svärdets flatsida slog han Tom över örat så att han föll av hästen och blev liggande.

Cardians följeslagare hade dragit sina svärd och riktade spetsarna mot Scott och Ragan.

- Han där på marken är bror till sheriffen! ropade Scott, och innan ni förilar er kanske ni skulle tala med er herre om saken!

Tom låg orörlig och de fem beridna männen rörde sina hästar runt den liggande. Scott och Ragan hade yxor i händerna, men de var inte järnklädda som sheriffens män och tänkte att de skulle ha små möjligheter att vinna en strid.

Cardian satt av hästen, gick fram till den medvetslöse Tom Locksley, böjde sig ner och tog korset ur Locksleys hand.

- När jag slår dig nästa gång blir det inte med flatsidan, lovade Cardian.

Han sparkade Tom i bröstet, steg upp på hästen och tillsammans med sina män galopperade han mot borgen.

Men Scott och Ragan hämtade en bonde som ägde en oxkärra och liggande på en halmhöj i kärran kom Tom Locksley hem. När kärran rullade uppför backen mot gården lyfte Svartvinge från husnocken och kom kraxande emot dem. Strax därpå började hunden skälla. Hundens namn var Fragg. Han vägde mer än Windana och tassarna var som manshänder, benen lurviga och huvudet stort som en barnskalle.

5

När kärran svängde in på gårdsplanen kom Tom Locksleys söner Will och Robin från skogen. De hade bågar i händerna och en hare hängde i en rem över Robins axel. Inifrån huset kom Windana och några tjänstekvinnor.

Tre daglönare, som var sysselsatta med att lägga om ladugårdstaket, klättrade ner från sina stegar och ställde sig att glo. Fragg reste sig på bakbenen för att kunna se på den slagne i kärran.

Tom öppnade ögonen, men rörde sig inte. Windana steg upp till sin make i kärran och strök honom över kinden.

- Vad har dom gjort med dig? snyftade hon, ty det hade runnit blod ur Toms öra och blodet hade levrat sig och blivit till en röd kaka.

- Vi mötte tre av sheriffens män. En bar ett silverkors i en tråd, förklarade Scott. Tom ryckte det till sig då han såg att det var korset som Gro alltid bar. Korstjuven heter Cardian och verkar svår att tas med.

- Den mannen lever inte länge till! ropade Will, som kallades Röde Will, efter färgen på hans hår.

- Han har våra pilar genom kroppen innan den första snön fallit! sa Robin medan han kliade Fragg mellan öronen.

Windana vände sig till Robin.

- Rid till klostret och hämta Broder Tuck.

Robin kastade sig upp på Scotts häst och tog tyglarna till Ragans riddjur i handen, slog hälarerna i hästens sidor och gav sig iväg mot klostret, dit han snart anlände.

Robin bankade på porten och en av noviserna kom och sköt undan den lilla luckan.

- Min far är herre på Locksley och han är skadad och behöver hjälp av Broder Tuck, förklarade Robin.

Novisen stängde luckan och efter en stund öppnades klosterporten och Broder Tuck kom ut med ett knyte i handen. Tuck var storväxt, hade ofantliga öron och tonsuren hade gråa strån. Han var klädd i en brun klädnad och bar en flottig repstump runt den omfångsrika magen.

- Hur är det med din far? undrade Broder Tuck.
- Han har blivit slagen med flatsidan av ett svärd över örat. Det blöder och han verkar ha svårt att resa sig.
- Då är det bäst att vi ger oss av genast, sa Broder Tuck, som måste få hjälp av novisen och Robin för att komma upp på riddjuret.

Så gav de sig iväg genom skogen och de kom tillbaka till gården först när det blivit mörkt.

Tom låg i sovsåpet och var mycket blek. Broder Tuck fingrade provande på Toms huvud och pratade för sig själv medan han höll på. Så gick han ut till spisen och i en kittel kokade han vatten i vilken han smulade ner örter som han hämtade ur sitt knyte.

- Hur är det med min make? undrade Windana.

Broder Tuck rörde i grytan med en slev.

- Det ska nog bli bra så småningom, han har fått ett hårt slag och även om ingenting tycks ha blivit mer än sargat på utsidan så kan ett och annat ha kommit i olag på insidan. Han ska vila och inte röra sig, han bör dricka mina avkok och äta vit mat, helst fisk. Jag stannar över natten och ser till honom.

Och så harklade han sig och såg generad ut.

- Abboten har bestämt nya priser på all hjälp av vad slag den vara må och jag måste be att få ett silvermynt till klostret för mina tjänster.
- Din abbot ska inte bli utan, sa Windana, som visste att abboten höll penningen mer i helgd än någonting annat.
- Dåså, sa Broder Tuck, då ska jag ägna mig åt den sjuke så att han snart är på benen igen. Och så tog han med sig grytan med avkoket till den skadade i sovsåpet.

Robin och Will slog sig ner vid bordet framför spisen. Där satt också Scott och Ragan.

- Som den äldste sonen är det jag som ska se till att nidingen får plikta med livet för vad han gjort mot vår syster och vår far, sa Will.
- Jag ska hjälpa dig så att den uslingen inte kommer undan, bedyrade Robin.

Men Scott och Ragan hade invändningar.

- Ingen av er är vuxen den sortens uppgift och när Tom reser sig från sjukbädden vet han nog själv hur han helst vill ställa med den här saken. Kanske är det rentav något som sheriffen tar hand om?
- Berätta vad som hände när ni besökte vår farbror, bad Robin.

Och Scott berättade om hur de först inte blivit insläppta i borgen, hur de övernattat på Månen och Gåsen, om hur de kommit tillbaka till borgen och fått vänta igen och hur de slutligen undfagnats med ett brödstycke, korvbitar och en kannan vatten.

- Varför är vår farbror så ogin? undrade Will. Aldrig har jag hört att han sagt ett vänligt ord till far, alltid har jag märkt hur han skrattat och hånat honom och en gång hörde jag hur far blev kallad bondlurk.

- De har en gammal träta mellan sig, sa Scott och sånt är alltid besvärligt bröder emellan.

- Vad träter de om? undrade Robin.

Men det ville Scott inte berätta.

Senare på kvällen kom Broder Tuck och satte sig vid bordet och Windana sa åt tjänsteflickorna att sätta fram det bästa huset hade att bjuda på och alla lät sig väl smaka, inte minst Broder Tuck som var begiven på god mat och ett öl som inte var för bittert.

- Det blir svåra tider nu, menade Broder Tuck och tuggade på en bit av en fårskank, fick en benflisa i munnen och spottade ut den i golvhalm. Kungen blev tillfångatagen när han var på väg hem från det heliga landet och hans fångvaktare kräver etthundrafemtiotusen mark silver för att släppa honom lös.

- Etthundrafemtiotusen mark! frustade Ragan, som just fyllt munnen med öl. Så mycket silver finns inte i hela England.

Det rann öl längs hans haka, men han brydde sig inte om att torka bort det.

- Det är därför tiderna blir svåra, påstod Broder Tuck. Allt folk kommer att få vara med och betala och sheriffen är den som ska driva in skatten och det blir inte lätt för småfolket att lämna ifrån sig hälften av det lilla de äger. Det har kommit en herre från London för att ombesörja att skatten blir indriven med noggrannhet, Guy av Gisbourne heter han.

- Nidingen kommer då att synas i stugorna här i kring, sa Will, och det gagnar vår sak. Den mannen lever inte länge efter att han kommit till Sherwood.

- Pojkar ska inte söka strid med välövade krigare, muttrade Scott.

Men Will och Robin ville inte lyssna till sånt prat.

- Min pil tar honom i halsen i samma stund jag ser honom! ropade Will, som blivit röd i ansiktet.

- Min pil träffar honom i ögat, sa Robin, i samma stund som din träffar i halsen.

Broder Tuck iakttog pojkarna.

- Vad ämnar ni åstadkomma med era pilar?

- Rättvisa! utropade Will.

- Och vilket är brottet ni ska straffa?

- Det är tre brott, ropade Will med häftighet. Först har han fört bort vår syster, sedan har han stulit hennes silverkors och slutligen har han slagit far sanslös. Och Gud allenast vet vad han gjort med vår syster, kanske är hon inte ens i livet längre.

Broder Tuck lade ifrån sig den avättna fårskanken på bordet.

- Att Tom blivit slagen över örat, det vet vi. Två vittnen sitter vid vårt bord. De såg hur allt gick till och om jag förstått saken rätt så slog Cardian då Tom ville hugga honom i halsen?

Och Broder Tuck såg först på Scott, sedan på Ragan.

Båda nickade.

- Så, återtog Broder Tuck, er far stod en man efter livet. Mannen försvarade sig, vilket är rimligt. Något övervåld användes inte. Cardians svärd kunde ha nyttjats med eggssidan, varvid Tom förlorat huvudet. Så vad gäller det brott som vi har vittnen till kan vi knappast klandra Cardian för vad han gjorde.

Broder Tuck drack en mun ur ölstånkan, strök sig över läpparna med baksidan av högerhanden och fortsatte:

- Vad gäller silverkorset så tycks det tveklöst så att det hängde runt Cardians hals. Att det hänger där betyder dock inte annat än att det hänger just där. Det kan ha blivit Cardians genom handel, dobbel eller vadslagning eller han kan helt enkelt ha hittat det på marken. Ingen av oss vet hur korset kommit i Cardians ägo, varför vi inte kan hålla det emot honom att han bär det i en tåt vid halsen.

Broder Tuck drack en mun till och fortsatte:

- Vad flickan anbelangar så vet vi att hon är borta. En halvblind gumma säger sig ha sett ryttare på platsen. Resten är antaganden som bygger på tanken att Cardian själv ryckt silverkorset från flickans hals och därefter fört bort henne. Men vi vet ingenting, ty vi har inga vittnen. Därtill har vi inte hört Cardian själv och det är varje människas rätt att få försvara sig mot anklagelser. Också vår herre Jesus Kristus hade möjlighet att försvara sig inför Pilatus, som frågade om han var Judarnas konung och vår herre svarade " du säger det själv." Därefter tvådde Pilatus händerna, men först efter att han hört hur översteprästerna och de äldste vittnat. När det gäller flickan vet vi inte vilket brott det kan vara fråga om. Har hon blivit bortförd? Är hon skändad? Har hon sålts till kringströvande löskefolk, är hon inte längre i livet? Vi vet inte, och ändå vill ni döma och tycker er veta inte endast vem som är brottslingen, ni anser er också begripa vilket det lämpliga straffet är. Det som kan anföras till ert försvar är er ungdom.

Robin och Will såg snopna ut och Broder Tuck fortsatte.

- Ni har dödat ekorrar, harar och en fåglar med era pilskott, men fåglar, harar och ekorrar är inte samma sak som en människa. Ty människan är skapad till Guds avbild och den som utan tvingande skäl tar livsgnistan ur en sådan Guds skapelse har dragit stor skuld på sig. Därtill kommer själva dråpet, själva insättandet av pilen i halsen och ögat. Tänk om pilen inte tar i ögat utan i kinden, fläker upp den så att munnen blir dubbelt så bred. Tänk om pilen inte tar i halsen utan i skuldran och det kommer sjukdom i kroppen så att den börjar lukta och först efter veckor av lidanden dör den som fick pilar i sig? Är det i så fall ett lämpligt straff för den vars brott vi inte känner?

Broder Tuck spände ögonen först i Will, sedan i Robin.

- Du talar klokt munk, sa Scott.

- Du har tänkt igenom det mesta, menade Ragan. Själv fick jag pil genom axeln när jag var med kung Rickard och det var nära att jag strök med, för det kom ömklighet över mig och jag blev liggande så länge att jag till slut sändes hem

som oduglig till strid och än idag har jag svårt att sträcka vänsterarmen fullt ut, så att jag inte lika lätt och snabbt spänner en båge som förr.

- Det är en sak som du glömde, sa Robin till Broder Tuck.
- Jag glömmer mycket och ofta, nickade Tuck. Vad glömde jag den här gången?

- Rivmärket i nidingens ansikte.
Och Robin vände sig mot Scott.

- Hur såg rivmärket ut?

Scott suckade och knep ihop läpparna, skakade på huvudet och ryckte på axlarna.

- Som om han blivit klöst av ett fruntimmer.
- Från vilket håll är han riven? undrade Robin.

Ragan pekade på Scotts ansikte.

- Åt andra hållet, inte som på Scott. Den som klöste tog från andra hållet.

- Från höger till vänster? frågade Robin.

- Just så, sa Ragan. Från höger till vänster. Och fyra klor var det som rev och de hade rivit djupt.

Robin log ett leende utan glädje men fyllt av triumf.

- Gro rev mig en gång när hon blev arg. Hon rev med fyra fingrar och det blev fyra långa märken i mitt ansikte. Hon rev från höger till vänster, ty Gro är vänsterhänt.

Broder Tuck skakade på huvudet.

- En god tanke, men ingenting bevisas därav.

- Han lever inte genom den dag då jag ser honom, försäkrade Will.

- Han ska få förklara sig, sa Robin. Jag ska inte skjuta pilar mot honom innan jag hört vad han har att säga.

- Det blir nog svårt för dig, sa Scott. Kommer han till Sherwood så har han män i följe och de blir inte lätta att tas med, ty de kommer brynjeklädda och bär hjälm och sköld.

- Att skjuta pilar på stridsklädda män är inte som att jaga ekorrar, menade Ragan och såg ut som om han mindes hur det hade varit att stå där med bågen och se stridsklädda män i djupa led komma sida vid sida över fälten i frankernas land.

- Så mycket kan jag förstå på egen hand, sa Robin. Och jag får tänka mig för innan jag slösar bort mitt liv till ingen nytta.

- Om han kommer i min väg så faller han, ensam eller bland sina män kvittar lika, påstod Will som fortfarande var högröd i ansiktet.

- Om du ska skjuta pilar på brynjeklädda män får du börja med att ställa dig i smedjan, ty dina jaktpilar är för kläna. Du behöver tyngre spetsar än de du sätter genom harpälsten, sa Ragan.

- Jag går till smedjan i morgon bitti och du kan visa mig hur de ska se ut, sa Will.

- Det kan jag, sa Ragan och jag hjälper dig gärna med smidet, men ensam kan du inte ge dig på stridsvana ryttare. Cardian var i kungens livvakt och du är bara en pojke.
- Cardian var inte mer än en pojke när han var i kungens vakt, sa Will, och kungen själv var inte mer än sexton när han ledde sina trupper första gången.
- Jag vill ogärna dräpa en oskyldig, även om han i övrigt kan vara ett svin, sa Robin. Men jag ska också ställa mig vid städet i morgon bitti och mina pilar ska få tunga, smala spetsar av den sort som tränger igenom också en välsmidd brynja.

Men Broder Tuck skakade huvudet, suckade djupt, höjde stopet och drack i långa lystna klunkar.

6

Morgonen därpå var marken vit av frost och folket på Locksley vaknade vid att Svartvinge kraxade och Fragg gav skall. Då Windana i nattkläder spejade ut över gårdsplanen genom en av gluggarna räknade hon till tio ryttare i blå kappor. Längst bak satt en långvuxen man på en svart häst. Hans kappa var röd. Köldrök kom ur riddjurens mular och människens munnar. En av hästarna gnäggade och kastade med huvudet just när tuppen gal.

Ryttarna stod i tre klungor. Närmast huset var fyra män, varav en klivit av hästen. Vid bäcken satt tre män till häst, alla med bågar i händerna och pilar på strängarna. De övriga var vid den rödklädde. Riddjuren stampade och rörde sig i sidled. Den som suttit av gick fram till huset.

- Låt upp för sheriffens män! ropade han och bankade på dörren med yxhammaren.

Robin gick fram till sin mor.

- Tre ryttare står på kullen bakom huset.
- Vi släpper ut Fragg och går fram med pilar, sa Will. Scott och jag springer ut på framsidan, Ragan och du Robin genom bakdörren.
- Två män och två pojkar mot ett dussin stridsklädda ryttare, det slutar aldrig väl, sa Border Tuck.
- Är far vaken? undrade Robin.
- Han klär sig, sa Tuck, men han är svag och duger inte mycket till om det kommer till strid.
- Strid är uteslutet, menade Windana, jag går ut och talar med dem. Ta in Fragg i kammaren så att han inte ställer till något.

Så lyfte Will och Robin bommen från dörren och Windana gick svept i sin pälsbrämade kappa ut på gårdsplanen.

Den som bankat på dörren var inte mer än en pojke. Med sitt rödlätta och fjunjiga ansikte var han inte olik Will. Windana vände sig till honom.

- Vem söker du?
- Sheriffen av Nottingham har sak mot Tom Locksley, svarade pojken.

- Vilken sak kan det vara? undrade Windana.
- Han har överfallit sheriffens män.
- Och nu ska brodern hålla rättegång och den yngre ska döma den äldre? fnös Windana och såg med vämjelse mot mannen i röd kappa.
- Vi är här för att hämta Tom Locksley, sa pojken och slickade sig om läpparna.

- Vem är din befallningsman? undrade Windana.

Pojken pekade mot klungan där den rödklädde satt på sin svarta häst. Bredvid honom satt en stor karl på en gulbrun hingst. Han hade ett sår i ansiktet som syntes också på långt håll.

- Vad heter dina herrar? undrade Windana.

Pojken pekade.

- Han i röda kappan är herr Guy av Gisbourne och bredvid honom sitter herr Caridan som är sheriffens kapten. Och nu måste jag be Tom Locksley att komma ut på gården för att följa med till Nottingham. Att sheriffen är hans bror har inte med saken att göra.

- Vill du ha en dryck vatten? frågade Windana.

Pojken skakade på huvudet.

I den stunden kom Tom obeväpnad ut genom dörren.

- Är du Tom Locksley? undrade pojken.

- Så är det, sa Tom.

- Då ska du stiga till häst och följa oss till Nottingham.

Tom kysste sin hustru varefter han gick över gårdsplanen bort mot stallet där han tog ut sin häst, sadlade och satt upp. Så fort han stigit i sadeln red Cardian och Guy av Gisbourne upp vid sidan om honom.

Men inne i huset grälade Will på sin bror.

- Om vi hade satt pilar i dem hade de gett sig iväg och vi hade kunnat fly till högländerna. Nu är far i vår farbrors våld och ingen kan veta hur det hela ska sluta.

- Ingen har ännu mist livet för den här sakens skull, sa Windana, och så långt är allt väl. Sheriffen är bror till min make och det är skam om Duncan inte hjälper oss nu.

- Men Gro är borta, sa Robin, och det kan ta tid innan vi ser henne igen.

Man åt morgongröten under tystnad och därefter gick Robin och Will till smedjan där de blev stående vid ässjan. När mörkret föll låg sex nävar pilspetsar bredvid städet. Scott granskade dem och sa att det var bra arbete och Robin trädde en av spetsarna på en pil, ställde en plankan mot en ek hundra steg bort och så sköt han iväg pilen. Pilspetsen gick rakt igenom plankan och naglade fast den vid eken. Också Will sköt mot plankan, men hans skott tog i barken bredvid plankan.

- Vinden fick fatt i din pil, sa Robin.

- Vinden tog i din pil också, sa Will, men du tänkte på vinden och siktade därefter, det gjorde inte jag.

- Han Cardian har rivmärken, sa Robin,
- Han lever inte länge till, påstod Will, och när jag lossar pil mot honom ska jag vara så nära att pilen hittar till hans strupe också om det blåser storm.
- Det låter bra, sa Robin. Nu går vi in, för det är så mörkt att ingen av oss ser att skjuta en pil till.

Och när de gick över gårdsplanen såg de i det sista kvällsljuset en hjort springa över gräset nedanför gården och försvinna in i skogen vid hasselnåret där Gro lämnat sin korg.

- Det där var ett dåligt tecken, sa Will. Jag tror aldrig vi ser vår syster mer.
- Kanske har du rätt, sa Robin. Men vi säger ingenting om hjorten till mor.